DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
20. juni 1985 *

I sag 64/84

Queenborough Rolling Mill Company Limited, ved advokat T. R. Ottervanger, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for de europæiske Fællesskaber, ved Frank Benyon, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 26. januar 1984 om at pålægge sagsøgeren en bøde,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og K. Bahlmann,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. februar 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Engelsk.

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 12. marts 1984, har Queenborough Rolling Mill Company Ltd, Queenborough, Det forenede Kongerige, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 26. januar 1984 om at pålægge sagsøgeren en bøde på 491 988 ECU for at have overskredet sine produktionskvoter for 3. kvartal 1981 og sine produktionskvoter, samt den del af disse kvoter, som kan leveres på det fælles marked, for 4. kvartal 1981.

2 Det fremgår af sagen, at Kommissionen ved skrivelse af 20. august 1981 meddelte Queenborough en beslutning om fastsættelse af virksomhedens produktionskvota for 3. kvartal 1981 til 3 604 tons. Ved skrivelse af 28. oktober 1981 tildelte Kommissionen virksomheden en produktionskvota på 3 912 tons for 4. kvartal 1981, idet den del af kvoten, som kunne leveres på det fælles marked, fastsattes til 2 944 tons. Disse individuelle beslutninger blev truffet i medfør af Kommissionens generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1).

3 Det bemærkes, at ovennævnte beslutning nr. 1831/81, som er udstedt med hjemmel i EKSF-traktatens artikel 47 og artikel 58, gjaldt for perioden fra den 1. juli 1981 til den 30. juni 1982. Ifølge disse ordninger fastsætter Kommissionen for de berørte virksomheder på grundlag af visse referenceproduktioner for hvert kvartal dels produktionskvoter, dels den del af kvoterne, somkan leveres på det fælles marked. Beslutningens artikel 12, stk. 1, bestemmer, at virksomheder, som overskrider deres produktionskvoter eller den del af disse kvoter, som kan leveres på det fælles marked, pålægges en bøde, der normalt beløber sig til 75 ECU/t overskridelse. Ifølge artikel 12, stk. 2, kan bøderne beløbe sig til det dobbelte af

dette beløb pr. ton, såfremt en virksomheds produktion overskrider kvoten med 10% eller mere, eller hvis virksomheden allerede i et af de foregående kvartaler har overskredet sin kvota eller sine kvoter. Endelig bestemmer beslutningens artikel 14, at Kommissionen foretager en rimelig tilpasning af referenceproduktionerne, såfremt kvotasystemet, på grund af størrelsen af de pålagte reduktionssatser for et kvartal, skaber usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed.

4 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har anfægtet de individuelle beslutninger om fastsættelse af kvoterne.

5 Den 15. februar 1983 meddelte Kommissionen virksomheden, at den havde konstateret, at denne havde overskredet produktionskvoterne for produkter under gruppe V og gruppe VI med 2 330 tons og 3 263 tons i henholdsvis 3. og 4. kvartal 1981, og at den havde overskredet den del af kvoten, som kunne leveres på det fælles marked, med 697 tons i 4. kvartal 1981. Efter at have hørt virksomheden traf Kommissionen den beslutning, som er sagens genstand. Det bemærkes, at den sagsøgende virksomhed ikke har bestridt de af Kommissionen konstaterede kvotaoverskridelser.

6 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande fremsat fire anbringender, der kan sammenfattes således:

— Ved modtagelsen af Kommissionens skrivelse af 20. august 1981 om fastsættelse af kvoterne for 3. kvartal 1981 var det ikke længere muligt at overholde de tillagte kvoter.

— De usædvanlige vanskeligheder, som virksomheden stod over for i 3. og 4. kvartal 1981, bragte virksomhedens rentabilitet alvorligt i fare, hvilket Kommissionen burde have taget i betragtning ved fastsættelse af bøden.

— Forbudet mod forskelsbehandling burde, for så vidt angår forarbejdningsvirksomheder, føre til en nedsættelse af bøden på 75 ECU/t overskridelse, som er fastsat på grundlag af en integreret virksomhed.

— Forhøjelsen af bøden for 4. kvartal 1981 med 25% i forhold til normalsatsen med den begrundelse, at virksomheden allerede havde overskredet sin kvota for

3. kvartal, er urimelig under hensyntagen til, at Kommissionen havde anerkendt, at virksomheden i 3. kvartal befandt sig i en usædvanlig situation.

Anbringendet om at det var umuligt at overholde de tildelte kvoter

7 Den sagsøgende virksomhed har for det første anført, at den modtog skrivelsen af 20. august 1981 om fastsættelse af kvoten for 3. kvartal, da to tredjedele af kvartalet allerede var gået. På dette tidspunkt var virksomheden ikke længere i stand til midlertidigt at nedsætte sin produktion, fordi den på grund af meget store ordrer, som den havde accepteret inden 1. september, var nødt til at fortsætte produktionen, da virksomheden i august var lukket i to uger på grund af ferie. Ordrerne, leverancerne til faste kunder og lagerbeholdningen ultimo august på 1 900 tons tvang virksomheden til at producere 2 338 tons i september 1981. I virkeligheden producerede den 2 516 tons i september, hvilket viser, at alene 178 tons blev produceret uden særlig begrundelse.

8 For det andet har den sagsøgende virksomhed anført, at den fandt, at kriseforanstaltningerne navnlig var truffet med henblik på større virksomheder og ikke på mindre forarbejdningsvirksomheder og monoproducenter. Endelig kunne den ikke forudse det nye, komplicerede kvotasystem, som blev indført ved den generelle beslutning nr. 1831/81. Virksomheden måtte således afvente Kommissionens skrivelse af 20. august 1981, hvori de særlige betingelser fastsattes. Da den endelig modtog skrivelsen, havde den ikke længere mulighed for at rette sig efter den. Virksomheden befandt sig således i en usædvanlig situation, som ikke berettigede Kommissionen til at pålægge den en bøde.

9 Heroverfor har Kommissionen for det første anført, at den i den anfægtede beslutning anerkendte, at en senere modtagelse end sædvanlig kunne bidrage til overskudsproduktionen. Den besluttede derfor at nedsætte normalsatsen for bøden for 3. kvartal med 50%, hvilket indebar, at der ikke blev opkrævet bøde for 1 165 tons af den i september ulovligt producerede mængde. Virksomheden kunne således i september 1981 producere resten af kvoten, nemlig 186 tons (3 604 tons minus de allerede producerede 3 418 tons) samt 1 165 tons, i alt 1 351 tons, hvilket Kommissionen ikke finder urimeligt, når henses til det tidligere månedlige gennemsnit på 1 708 tons. For det andet har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren havde

overskredet sin kvota betydeligt i 4. kvartal, hvoraf det kan udledes, at overskridelsen absolut ikke skyldtes den sene modtagelse af skrivelsen. Endelig vil leverancerne til de faste kunder og de meget betydelige ordrer, som virksomheden anførte som grund for overskridelsen, ikke ifølge Kommissionen kunne begrunde en ulovlig overskudsproduktion, da kvoterne tildeles ved forvaltningsakt og derfor går forud for enhver aftaleretlig forpligtelse.

10 For så vidt angår anbringendet om, at det nye kvotasystem ikke kunne forudses, har Kommissionen anført, at alle virksomheder, selv de små, er undergivet alle kvotasystemets bestemmelser, for så vidt der er tale om forarbejdningsvirksomheder eller monoproducenter. I den foreliggende sag kunne virksomheden ikke med rimelighed antage, at Kommissionen ikke ville tildele den kvoter for 3. kvartal, da den allerede havde fået tildelt kvoter for de foregående kvartaler. Yderligere kunne virksomheden nemt selv beregne sin referenceproduktion og sine kvoter på grundlag af artikel 7a i Kommissionens beslutning nr. 1832/81 af 3. juli 1981 om inkludering af armeringsstål og handelsstål i det nye system for produktionskvoter indført ved beslutning nr. 1831/81/EKSF (EFT L 184, s. 1).

11 Dette første anbringende kan ikke lægges til grund. For så vidt angår sagsøgerens argument, hvorefter virksomheden var nødt til at producere 2 338 tons i september 1981 på grund af ordrer accepteret inden 1. september, bemærkes, at Domstolen allerede flere gange har fastslået, at produktionskvotasystemet er indført for at opnå en retfærdig fordeling mellem alle virksomhederne i Fællesskabet af de byrder, som uundgåeligt følger af krisen i jern- og stålsektoren, der er karakteriseret ved formindsket efterspørgsel og faldende priser. Krisens virkninger rammer alle virksomhederne, uanset beliggenhed, konkret udviklingstrin, struktur, udvikling i øvrigt eller udnyttelse af produktionskapaciteten (jfr. dommene af 12. juli 1984, Busseni mod Kommissionen, 81/83, Sml. s. 2951, og 12. december 1983, Metallurgiki Halyps, 31, 138 og 204/82, Sml. s. 4193). På grund af dette solidaritetsprincip kan sagsøgeren ikke påberåbe sig faste leveringskontrakter som begrundelse for at overskride kvoterne. Ifølge solidaritetsprincippet kunne Kommissionen nemlig ikke, da den besluttede at indføre et generelt kvotasystem, skelne mellem integrerede virksomheder, forarbejdningsvirksomheder og monoproducenter (jfr. dom af 16. februar 1982, Ferriere Padana mod Kommissionen,

276/80, Sml. s. 517) og garantere hver enkelt virksomhed en minimumsproduktion på grundlag af virksomhedens egne rentabilitetskriterier eller de modtagne ordrer.

12 Med hensyn til argumentet om, at det nye kvotasystem ikke kunne forudses, bemærkes, at Kommissionen ved at nedsætte bøden for 3. kvartal med 50% af det beløb, som en overskridelse på 2 330 tons normalt ville have medført, hermed godkendte en overproduktion på 1 165 tons. Således tog den hensyn til den usædvanlige situation, som virksomheden befandt sig i. Ved denne bødenedsættelse accepterede Kommissionen stiltiende en højere produktion (1 351 tons) end den, sagsøgeren kunne forvente at producere lovligt i september måned, såfremt virksomheden i tide var blevet underrettet om produktionskvoten på 1 202 tons (nemlig en tredjedel af kvoten for 3. kvartal på 3 604 tons). Under disse omstændigheder kan det ikke hævdes, at Kommissionen overskred sine skønsbeføjelser. Anbringendet vedrørende bøden for kvotaoverskridelsen i 3. kvartal kan derfor ikke lægges til grund.

De usædvanlige vanskeligheder som virksomheden stod over for i 3. og 4. kvartal 1981

13 Den sagsøgende virksomhed har gjort gældende, at den i de to sidste kvartaler i 1981 og de to første kvartaler i 1982 stod over for usædvanlige vanskeligheder, jfr. artikel 14 i beslutning nr. 1831/81. Kommissionen foretog en tilpasning af kvoterne for de to kvartaler i 1982, men den afviste derimod ved individuel beslutning af 22. november 1983 at foretage en tilsvarende tilpasning for 1981, idet den anførte, at ansøgningen ikke var rettidigt indgivet. Beslutningen blev truffet, skønt Kommissionen ifølge sagsøgeren havde lovet at gennemgå den for sent indgivne ansøgning meget grundigt. Kommissionen, som ikke har bestridt, at der forelå usædvanlige vanskeligheder, burde have taget situationen i betragtning ved fastsættelse af bødens størrelse.

14 Kommissionen har heroverfor anført, at de individuelle beslutninger om afvisning af en kvotatilpasning, som ikke tidligere er bestridt, ikke kan anfægtes under en sag med påstand om annullation af bødebeslutningen. Yderligere vedrører artikel 14 i beslutning nr. 1831/81 ikke fastsættelse af bøderne. Sagsøgerens argumenter kan derfor ikke begrunde en nedsættelse af den pålagte bøde.

15 Dette anbringende kan heller ikke lægges til grund. Den sagsøgende virksomhed anfægtede hverken lovligheden af beslutningerne om fastsættelse af kvoter for 3. og 4. kvartal 1981 eller den individuelle beslutning af 22. november 1983 om afvisning af at tilpasse kvoterne. Virksomheden var derfor fortsat bundet af de tildelte kvoter, som den imidlertid overskred. Under disse omstændigheder kan det forhold, at Kommissionen foretog en tilpasning af kvoterne for de første to kvartaler i 1982, hverken påberåbes som en formildende omstændighed i forbindelse med virksomhedens klare overskridelse af kvoterne i de sidste to kvartaler af 1981 eller som bevis for, at der forelå en usædvanlig situation, som kunne begrunde, at Kommissionen anlagde en anden vurdering af overtrædelsens grovhed.

16 Det bemærkes yderligere i denne forbindelse, at ifølge Domstolens faste praksis (jfr. dom af 13. december 1984, Usinor mod Kommissionen, 78/83, Sml. s. 4177, og ovennævnte dom af 12. juli 1984, Busseni) kan en sagsøger ikke under et annullationssøgsmål anlagt i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 til prøvelse af en individuel beslutning påberåbe sig ulovligheden af en anden individuel beslutning, som er rettet til ham, og som er blevet endelig.

Den påståede tilsidesættelse af forbudet mod forskelsbehandling

17 Sagsøgeren har gjort gældende, at virkningerne af en bøde på 75 ECU/t overskridelse, jfr. artikel 12 i beslutning nr. 1831/81, som er fastsat på grundlag af en typisk integreret virksomhed, der således mister fordelen ved en nedsættelse af de faste omkostninger, er forholdsvis langt mere belastende for en forarbejdningsvirksomhed end for en integreret virksomhed. Ifølge sagsøgeren udgør en bødesats på 75 ECU for en sådan virksomhed en nettofordel på ca. 77 UKL pr. ton, når henses til det gennemsnitlige bidrag pr. ton (defineret som nettosalgsprisen med fradrag af de variable omkostninger pr. ton), mens samme sats påfører forarbejdningsvirksomhederne et tab på 8 UKL. Ved en sats på 75 ECU/t overskridelse er det derfor kun forarbejdningsvirksomhederne, som virkelig straffes i tilfælde af overskridelse. Det er således urimeligt og yderligere i strid med ligebehandlingsprincippet at anvende satsen 75 ECU såvel på den sagsøgende virksomhed som på en integreret virksomhed. Hertil kommer, at Kommissionen uden vanskeligheder — for at undgå forskelsbehandling — kunne sondre mellem de tre hovedkategorier af stål-

producenter, nemlig forarbejdningsvirksomheder, virksomheder med elektrostålovne og integrerede virksomheder, og fastsætte en standardbøde for hver kategori.

18 Kommissionen har for det første fremhævet, at Domstolen har fastslået, at artikel 12 i beslutning nr. 1831/81 er lovlig. Artikel 12 og EKSF-traktatens artikel 58 henviser til markedsværdien af stålproduktionen uanset de anvendte produktionsmetoder og uden at henvise til den berørte virksomheds »merværdi« eller dens fortjenstmargen. Såfremt der opstår skævheder på markedet, skal det ifølge artikel 58 være muligt at gribe ind, hvilket er grunden til, at alene markedsværdien af produktionen danner grundlag for fastsættelse af bøden. Den enkelte virksomheds ringe størrelse, dens produktionsmetoder, det forhold, at den kun fremstiller én gruppe produkter, eller dens finansielle vanskeligheder tages derimod i betragtning af Kommissionen ved fastsættelse af kvoten. Ifølge Kommissionen kan der kun blive tale om at nedsætte bødesatsen, såfremt en virksomhed befinder sig i en særlig eller usædvanlig situation. Kommissionen har tilføjet, at den sagsøgende virksomheds forslag, hvorefter der fastsættes tre standardbøder, ikke kan gennemføres, dels på grund af de enkelte virksomheders forskellige fortjenstmargener og omkostningsniveau, dels fordi det, hvis man gennemfører sagsøgerens forslag, er umuligt at dæmme opfor anmodninger om indførelse af andre sondringer mellem berørte virksomheder med henblik på nedsættelse af bøderne.

19 Med hensyn til disse divergerende opfattelser bemærkes, at der i EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, henvises til værdien af den uretmæssige produktion og ikke til værdien af det gennemsnitlige bidrag pr. ton eller fortjenstmargenen for den pågældende produktion. Artikel 12, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81, som bestemmer, at der pålægges en bøde, der normalt beløber sig til 75 ECU/t overskridelse, går således ikke ud over den øvre grænse for bøderne, som er fastsat i artikel 58.

20 Selv om artikel 58 vel ikke udelukker, at Kommissionen ved bødepålægget tager hensyn til den enkelte virksomheds situation, gælder det dog, at det er værdien af overproduktionen, som fremkalder uligevægten på markedet, og som ligger til grund for bestemmelserne om at pålægge de virksomheder bøder, som overtræder de beslutninger, som er truffet for at stabilisere stålmarkedet.

21 Det fremgår af Domstolens faste praksis (jfr. dom af 16. november 1983, Thyssen mod Kommissionen, sag 188/82, Sml. s. 3721, og dom af 29. februar 1984, Estel mod Kommissionen, sag 270/82, Sml. s. 1195), at Kommissionen ved anvendelse af sine beføjelser efter EKSF-traktatens artikel 58, sammenholdt med gennemførelsesbestemmelserne hertil, til i tilfælde af kvotaoverskridelse at fastsætte en bøde, der normalt svarer til 75 ECU/t, ikke har indført faste bødetakster. Som det fremgår af ovennævnte dom af 16. november 1983 (Thyssen mod Kommissionen) er Kommissionen således ganske vist forpligtet til at bereg-ne bødens størrelse under hensyntagen til de særlige omstændigheder i forbindelse med overskridelsen eller virksomhedens usædvanlige situation, som begrunder en lavere sats end normalsatsen på 75 ECU. Virksomhedens struktur eller dens lave gennemsnitlige bidrag pr. ton produceret stål kan kun begrunde en nedsættelse af bødesatsen, såfremt det godtgøres, at der foreligger enten formildende omstændigheder ved overtrædelsen eller en usædvanlig situation.

22 Det forhold, at sagsøgeren tilhører den kategori af virksomheder, som en bøde på 75 ECU belaster forholdsvis mere end de virksomheder, hvis produktion er mere varieret eller integreret, kan ikke anses for en formildende omstændighed ved den skete overtrædelse. Der er heller ikke tale om en usædvanlig situation, som kun gælder den enkelte virksomhed. Den er hverken karakteristisk for sagsøgeren eller de andre virksomheder, som udelukkende er beskæftiget med forarbejdning, men gør sig ligeledes gældende for et stort antal andre virksomheder inden for Fællesskabet. Virkningerne af virksomhedens struktur i dens egenskab af forarbejdningsvirksomhed indebærer således ikke i sig selv, at sagsøgeren befinder sig i en usædvanlig situation, som, for så vidt angår bødens størrelse, adskiller den fra andre virksomheder med en anden struktur og en anden produktionsmetode.

23 Til støtte for generelt at anvende en normalsats på 75 ECU/t bortset fra særtilfælde har Kommissionen med rette yderligere anført en række argumenter vedrørende den praktiske gennemførelse af kvotasystemet. Kvotasystemet ville nemlig virke langt mindre effektivt, hvis Kommissionen hver gang skulle fastlægge den kategori, som de enkelte virksomheder skulle henføres under, samt forskellen mellem disse virksomheder. Yderligere kan det gennemsnitlige bidragvariere betydeligt fra virksomhed til virksomhed, selv inden for samme kategori. Endelig bemærkes, at virksomheder, som bringer en overproduktion af samme størrelses-

orden på markedet og således i samme grad skaber uligevægt, ville blive behandlet forskelligt, såfremt Kommissionen fastsatte forskellige bødesatser alt efter virksomhedskategorien.

24 Dette anbringende kan derfor heller ikke lægges til grund.

Forhøjelse af bøden med 25% for 4. kvartal 1981

25 Den sagsøgende virksomhed har gjort gældende, at forhøjelsen af bøden for 4. kvartal med 25% i forhold til normalsatsen, fordi virksomheden havde overskredet kvoten for 3. kvartal, er urimelig, idet Kommissionen, for så vidt angår 3. kvartal, havde anerkendt, at der forelå en usædvanlig situation, og derfor fastsatte bøden til halvdelen af normalsatsen. Efter sagsøgerens opfattelse burde Kommissionen altså have taget den usædvanlige situation i betragtning, for så vidt den henviste til denne overskridelse ved forhøjelse af bøden, og den burde derfor kun have pålagt en bøde på grundlag af en sats, som lå 12,5% over normalsatsen, nemlig halvdelen af den gennemførte forhøjelse.

26 Heroverfor har Kommissionen anført, at det ifølge artikel 12 i beslutning nr. 1831/81 er muligt at forhøje den normale bødesats med op til 100%. Formålet er at afholde virksomhederne fra endnu en gang at overtræde bestemmelserne. Da det er ubestridt, at sagsøgeren overskred sin kvota for 3. kvartal, udgør overskridelsen for 4. kvartal en ny overtrædelse, skønt Kommissionen var enig i, at behandle overskridelsen for 3. kvartal mindre strengt. Det er umuligt at gøre indrømmelser både for 3. kvartal og for 4. kvartal på grundlag af en enkelt formildende omstændighed, nemlig den sene modtagelse af skrivelsen om fastsættelse af kvoterne for 3. kvartal.

27 Dette anbringende kan heller ikke lægges til grund. Sagsøgeren overskred nemlig sin kvota for 3. kvartal betydeligt. Det fremgår yderligere af denne doms præmisser vedrørende sagsøgerens første anbringende, at Kommissionen med rette pålagde en bøde for overskridelse af produktionskvoten med 1 165 tons i 3. kvartal. Denne overskridelse kan ikke betragtes som ubetydelig i forhold til den tildelte kvota på 3 604 tons.

28 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har bestridt, at virksomheden også i 4. kvartal overskred sin produktionskvota (3 912 tons) og den del (2 944 tons), som kunne leveres på det fælles marked, med henholdsvis 3 263 tons og 697 tons. Sagsøgeren havde således handlet retsstridigt. Følgelig har Kommissionen ikke begået nogen fejl ved at fastslå, at sagsøgeren i 4. kvartal endnu en gang havde overskredet den tildelte kvota, jfr. artikel 12 i beslutning nr. 1831/81.

29 Det bemærkes videre, at artikel 12 i beslutning nr. 1831/81 ligeledes bestemmer, at såfremt en virksomheds produktion overskrider kvoten med 10%, kan bøderne beløbe sig til det dobbelte af normalsatsen på 75 ECU/t, og at de samme regler gælder for overskridelse af de mængder, som kan leveres på det fælles marked. Forhøjelsen af normalsatsen, in casu 25% for betragtelige overskridelser i 4. kvartal, kan således ikke anses for ubegrundet.

30 Herefter kan det fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionens beslutning af 26. januar 1984 er ulovlig. Følgelig bør Kommissionen i det hele frifindes.

Sagens omkostninger

31 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. Da den sagsøgende virksomhed har tabt sagen, dømmes den til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Due Pescatore Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juni 1985.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling